

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Četvrto tromjesečje 2024.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2024.
Za internu uporabu

5. listopada 2024.

Evandeoski rad prati nebeski blagoslov

***“Crkve se utvrđivahu u vjeri i svaki dan bivahu brojnije.”
(Djela 16,5)***

Tijekom službe Pavao je od Boga očekivao izravno vodstvo. Istodobno je jako pazio da radi u skladu s odlukama općeg sabora u Jeruzalemu, a kao rezultat “crkve se utvrđivahu u vjeri i svaki dan bivahu brojnije” (Djela 16,5). I sada, bez obzira na neodobranje na koje je kod nekih nailazio, našao je utjehu u svijesti da je izvršio svoju dužnost potičući u obraćenicima duh odanosti, darežljivosti i bratske ljubavi, kako se ovom prilikom moglo vidjeti po velikim darovima koje je stavio pred židovske starješine.

Nakon predaje darova, Pavao je počeo “redom iznositi sve što je Gospodin njegovom djelatnosti učinio među poganima”. Ovo nizanje činjenica dovelo je srca svijtu, čak i onih koji su sumnjali, do osvjedočenja da je njegov rad pratio nebeski blagoslov. “Oni, kad to čuše, počеше slaviti Boga.” Osjećali su da metode rada koje je apostol primjenjivao nose pečat Neba. Bogati darovi koji su ležali pred njima dodatno su potvrdili apostolovo svjedočanstvo o vjernosti novih crkava osnovanih među poganima. Ljudi koji su, budući da su bili smatrani vođama djela u Jeruzalemu, samovoljno tražili da se poduzmu mjere nadzora, vidjeli su Pavlovu službu u novom svjetlu i bili osvjedočeni da je njihov put pogrešan, da su zarobljeni židovskim običajima i predajama, i da je djelo Evandjelja ozbiljno zapriječeno time što nisu shvatili kako je Kristovom smrću srušen zid koji je dijelio Židove od pogana.

Ovo je bila zlatna prilika za svu vodeću braću da otvoreno priznaju kako je Bog djelovao preko Pavla i da su oni katkad bili u zabludi dopuštajući da izvještaji njegovih neprijatelja izazovu u njima zavist i predrasude. Ali umjesto da se sjedine u naporu da postupe pošteno prema onome koga su povrijedili, dali su mu savjet koji je pokazao da još uvijek smatraju kako je Pavao u velikoj mjeri odgovoran za postojeće predrasude. Nisu plemenito stali u njegovu obranu nastojeći da nezadovoljnicima pokažu u čemu su pogriješili, već su pokušali učiniti kompromis savjetujući mu da učini ono što će, po njihovu mišljenju, ukloniti svaki uzrok nerazumijevanju. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 253,254)

12. listopada 2024.

Obraćene tisuće Židova

“Vidiš, brate, koliko je tisuća Židova prigrlilo vjeru i svi su vatrene pristaje Zakona.” (Djela 21,20)

“Vidiš, brate, koliko je tisuća Židova prigrlilo vjeru i svi su vatrene pristaje Zakona. A o tebi su čuli da svojim učenjem odvrćaš od Mojsijeva zakona sve Židove koji su raspršeni među poganima, govoreći im da ne obrezuju djece i ne žive po (otačkim) predajama. Što sada? Sigurno će doznati da si došao. ... Imamo ovdje četiri čovjeka koji su pod zavjetom; uzmi ih i podvrgni se s njima obredu očišćenja te preuzmi za njih žrtvene troškove da mogu ošišati sebi glave. Tako će svi uvidjeti da nema ništa od onoga što su čuli o tebi, već da si na pravom putu i da i sâm vršiš Zakon.”

Braća su se nadala da bi Pavao, slijedeći njihov savjet, mogao uvjerljivo opovrgnuti lažne izvještaje o sebi. Uvjeravali su ga da odluka prijašnjeg sabora u vezi s obraćenicima iz poganstva i obrednim zakonom još uvijek vrijedi. Ali savjet koji su mu sada dali nije bio u skladu s tom odlukom. Božji Duh nije potaknuo na ovu uputu; ona je bila plod kukavištva. Vođe crkve u Jeruzalemu znali su da će nepoštivanjem obrednog zakona kršćani na sebe navući mržnju Židova i sebe izložiti progonstvu. Veliko vijeće je činilo sve što je moglo da spriječi napredovanje Evandjelja. To je tijelo izabralo ljude koji će apostole pratiti u stopu, a posebno Pavla, i na svaki se mogući način usprotiviti njihovom radu. Kad bi oni koji vjeruju u Krista bili pred Velikim vijećem osuđeni kao prekršitelji Zakona, čekala bi ih brza i oštra kazna kao otpadnike od židovske vjere.

Mnogi Židovi koji su prihvatili Evandjelje još su uvijek poštovali obredni zakon i bili skloni nerazumnom popuštanju nadajući se da će steći povjerenje svojih sunarodnjaka, ukloniti njihove predrasude i pridobiti ih da povjeruju u Krista kao Otkupitelja svijeta. Pavao je shvatio da će mnogi od vodećih članova crkve u Jeruzalemu stalno raditi na suzbijanju njegova utjecaja dokle god budu prema njemu njegovali predrasude. Smatrao je da bi, kad bi ih bilo kakvim razumnim popuštanjem mogao pridobiti za istinu, uklonio veliku prepreku za uspjeh Evandjelja u drugim mjestima. Ali Bog mu nije odobrio da popusti toliko koliko su oni tražili. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 254)

19. listopada 2024.

Crkva treba čuvati svoje vođe

“Sjećajte se svojih starješina koji su vam navijestili riječ Božju.” (Hebrejima 13,7)

Kad se sjetimo velike Pavlove želje da bude u slozi sa svojom braćom, njegove nježnosti prema slabima u vjeri, poštovanja apostola koji su bili s Kristom i Jakova, Gospodnjeg brata, i namjere da svima bude sve bez žrtvovanja načela — kad se sjetimo svega toga, manje iznenađuje što je bio prisiljen odstupiti od svojeg čvrstog, odlučnog smjera kojim je dotad išao. Ali umjesto da postignu željeni cilj, njegovi naponi za pomirenjem samo su stvorili krizu, ubrzali proročeno stradanje i doveli do odvajanja od braće, lišavajući Crkvu jednog od njezinih najjačih stupova i donoseći tugu u srca kršćana gdje god se nalazili.

Sljedećeg dana Pavao je počeo provoditi savjet starješina. Uzeo je sa sobom onu četvoricu koja su bila pod nazirejskim zavjetom čiji je rok gotovo istekao i pošao u Hram da se podvrgnu “obredu očišćenja... kad se za svakoga od njih imala prinijeti žrtva”. Određene skupe žrtve za očišćenje trebalo je tek prinijeti.

Oni koji su savjetovali Pavla da poduzme ovaj korak, nisu dovoljno razmislili o velikoj opasnosti kojoj će zbog toga biti izložen. U ovo doba Jeruzalem je bio pun štovatelja iz mnogih zemalja. Budući da je Pavao, ispunjavajući zadaću koju mu je Bog povjerio, odnio Evandlje poganima, posjetio je mnoge velike gradove i bio dobro poznat tisućama hodočasnika koji su iz stranih zemalja došli za blagdan u Jeruzalem. Među njima je bilo ljudi čija su srca bila ispunjena ogorčenom mržnjom prema Pavlu i on je ulaskom u Hram takvom prigodom stavio život na kocku. Nekoliko je dana ulazio i izlazio zajedno s drugim štovateljima i po svemu sudeći bio nepri-mijećen; međutim, prije isteka određenog razdoblja, dok je razgovarao sa svećenikom o žrtvama koje je trebalo prinijeti, prepoznali su ga neki Židovi iz Azije. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 255)

26. listopada 2024.

Vjerni smetaju fanaticima

“Uskomeša se sav grad i nastade strka naroda.” (Djela 21,30)

Nošeni demonskim bijesom jurnuli su na njega vičući: “Izraelci, u pomoć! Evo onoga koji posvuda i svakome propovijeda nauku koja je uperena protiv (židovskog) naroda, protiv Zakona i protiv ovog mjesta!” Kad su se ljudi odazvali pozivu za pomoć, dodana je druga optužba: “Povrh toga je i Grke uveo u hram, i tako oskrvnuo ovo sveto mjesto!” Prema židovskom zakonu bio je zločin kažnjiv smrću da neobrezana osoba uđe u unutarne dvorište svetog zdanja. Pavla su u gradu vidjeli u društvu Trofima iz Efeza, pa se naslućivalo da ga je uveo u hram. On to nije učinio; a kako je sâm bio Židov, to što je ušao u hram nije bio prekršaj Zakona. Ali premda je optužba bila lažna, poslužila je da se pobudi opća predrasuda. Kad se povik pronio kroz hramska dvorišta, okupljeno mnoštvo obuzelo je divlje uzbuđenje. Novost se brzo proširila Jeruzalemom i “uskomeša se sav grad i nastade strka naroda”.

Da se neki otpadnik u Izraelu usudio oskrvniti hram u vrijeme kad su tisuće hodočasnika iz svih krajeva svijeta došle na bogoslužje, to bi uzбудilo najžešće strasti svjetine. “Uhvatiše Pavla, izvukoše ga izvan hrama pa odmah zatvoriše vrata.”

“Dok su ga nastojali ubiti, dođe glas zapovjedniku čete da je sav Jeruzalem u vrenju.” Klaudije Lizija dobro je poznavao narod sklon nemiru s kojim je imao posla, pa “odmah uze vojnike i stotnike te dotrča k pobunjenicima. Oni prestadoše tući Pavla čim opaziše zapovjednika s vojnicima”. Ne znajući uzrok nemira, ali vidjevši da je bijes mnoštva uperen protiv Pavla, rimski je zapovjednik zaključio da bi to mogao biti egipatski pobunjenik za kojeg je čuo, a koji je do tog trenutka uspio izbjeći uhićenje. Zato “ga uhvati i naredi da ga svežu u dvoje lance. Zatim poče ispitivati tko je i što je učinio”. Odmah su se začule glasne i gnjevne optužbe. “Iz naroda su jedni vikali jedno, a drugi drugo. Budući da zapovjednik nije mogao ništa pouzdano saznati zbog vike, naredi da ga odvedu u vojarnu. Kad stiže na stepenice, morali su ga vojnici nositi zbog nasrtaja svjetine, jer je mnoštvo naroda išlo za njim i vikalo: ‘Smakni ga!’” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 255,256)

2. studenoga 2024.

Pavao je ostao pribran

“Ja sam Židov iz Tarza... Molim te, dopusti mi da progovorim narodu!” (Djela 21,39)

Usred svega tog meteža Pavao je bio miran i pribran. U mislima se oslanjao na Boga; znao je da ga okružuju nebeski anđeli. Nije bio voljan napustiti hram a da pred svoje sunarodnjake ne pokuša iznijeti istinu. U trenutku kad je trebao biti uveden u vojarnu, obratio se zapovjedniku: “Smijem li ti nešto reći?” Lizija je odvratio: “Zar znaš grčki? Zar nisi ti onaj Egipćanin koji je nedavno podigao bunu i odveo u pustinju četiri tisuće razbojnika?” Pavao je odgovorio: “Ja sam Židov iz Tarza... građanin znamenitog grada u Ciliciji. Molim te, dopusti mi da progovorim narodu!”

Kad je dobio dopuštenje, “Pavao stade na stepenice, dade narodu znak rukom da ušuti”. Njegov je pokret privukao pozornost, a njegovo je ponašanje zahtijevalo poštovanje. “Kad nastade velika tišina, progovori hebrejskim jezikom ovako: ‘Braćo i oci, poslušajte što vam sad imam reći u svoju obranu!’” Na zvuk poznatih hebrejskih riječi “još većma ušutješe” i Pavao je nastavio u sveopćoj tišini:

“Ja sam Židov, rodom iz Tarza u Ciliciji, a odgojen u ovom gradu, gdje sam kod Gamalielovih nogu točno poučen u otačkom Zakonu. Bio sam pun revnosti za Boga kao što ste vi svi danas.” Nitko nije mogao nijekati apostolove tvrdnje budući da su spomene činjenice bile poznate mnogima koji su još uvijek živjeli u Jeruzalemu. Zatim je govorio o svojoj prijašnjoj revnosti u proganjanju Kristovih učenika, čak do smrti; opisao je okolnosti svojeg obraćanja pričajući svojim slušateljima kako je njegovo oholo srce bilo navedeno da se pokloni razapetom Nazarećaninu. Da je pokušao raspravljati sa svojim protivnicima, oni bi ga tvrdoglavo odbili saslušati, ali iznošenje vlastitog iskustva bilo je popraćeno osvjedočavajućom snagom koja kao da je privremeno omekšala i pokorila njihova srca.

Zatim je htio pokazati da njegov rad među neznabošcima nije bila stvar njegove odluke. On je želio raditi za svoj narod, ali upravo u tom hramu Božji glas mu je progovorio u svetom viđenju šaljući ga “daleko, k poganima”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 256,257)

9. studenoga 2024.

Hrabro držanje pred tužiteljima

“Braćo, ja sam živio sa posve čistom savjesti pred Bogom do ovoga dana.” (Djela 23,1)

Narod je dosad slušao s velikom pozornošću, ali kad je Pavao u izlaganju svoje prošlosti stigao do mjesta gdje ga je Krist imenovao za izaslanika poganima, njihov je bijes ponovo provalio. Navikli da sebe vide kao jedini narod koji je mio Bogu, nisu bili spremni dopustiti da prezreni pogani sudjeluju u prednostima koje su dotad smatrali isključivo svojim. Nadjačavši glasom govornika, povikali su: “Makni takvog stvora sa zemlje! On ne smije živjeti!” ...

Kad su ga rastegli da ga bičuju, reče Pavao nazočnom stotniku: ‘Zar smijete bičevati rimskog građanina, i još k tome bez osude?’ Kada stotnik to ču, ode i obavijesti zapovjednika: ‘Što kaniš učiniti? — upita ga. — Ovaj je čovjek rimski građanin!’ Nato zapovjednik dođe k njemu te mu reče: ‘Kaži mi, jesi li ti rimski građanin?’ ‘Da’, odgovori Pavao. ‘Ja sam — reče zapovjednik — za velik novac stekao to građanstvo.’ ‘A ja sam se — reče Pavao — s njim i rodio.’ Odmah, dakle, odstupiše od njega oni koji su ga imali bičevati, a zapovjednik se uplaši kad dozna da je on rimski građanin i da ga je ipak svezao.

Hoteći točno znati zašto ga Židovi optužuju, sutradan ga zapovjednik oslobodi lanaca pa sazva velike svećenike i cijelo Veliko vijeće te dovede Pavla da ga suoči s njima.”

Apostolu je sada trebao suditi isti sud čiji je i sâm bio član prije obraćenja. Dok je stajao pred židovskim knezovima, bio je smiren, a njegovo je lice odsajivalo Kristov mir. “Pavao uperi pogled na Veliko vijeće i reče: ‘Braćo, ja sam živio sa posve čistom savjesti pred Bogom do ovoga dana.’ Kad su čuli njegove riječi, ponovo je buknila njihova mržnja i “veliki svećenik Ananija naredi onima što bijahu kraj njega da ga udare po ustima”. Na ovaj neljudski nalog Pavao je uskliknuo: “Tebe će udariti Bog, okrećeni zide! Ti sjediš da me sudiš po Zakonu, a protiv Zakona naređuješ da me udaraju!’ ‘Što, ti grdiš velikoga Božjeg svećenika?’ odvратиše mu nato prisutni.” Svojom uobičajenom ljubaznošću Pavao je odgovorio: “Nisam znao, braćo... da je veliki svećenik. Stoji, naime, pisano: ‘Ne proklinji poglavara svog naroda!’” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 257,258)

16. studenoga 2024.

Priznanje farizeja

“Mi ne nalazimo — rekoše — nikakva zla na ovomu čovjeku.” (Djela 23,9)

“Zatim Pavao, znajući da je jedan dio sastavljen od saduceja, a drugi od farizeja, poviče u Velikom vijeću: ‘Braćo, ja sam farizej, potomak farizejâ. Zbog nade u uskrsnuće mrtvih meni se sudi.’

Kad on to reče, nastade prepiranje između farizeja i saduceja, te se skupština razdijeli. Saduceji, naime, tvrde da nema ni uskrsnuća, ni anđela, ni duha, a farizeji to sve priznaju.” Dvije su stranke počele međusobno raspravljati i tako je bila skršena snaga njihovog protivljenja Pavlu. “Ustadoše neki književnici farizejske stranke te se odlučno suprotstaviše: ‘Mi ne nalazimo — rekoše — nikakva zla na ovomu čovjeku. A što ako mu je govorio duh ili anđeo?’”

U metežu koji je slijedio, saduceji su se nastojali dokopati apostola da bi ga mogli pogubiti, a farizeji su ga nastojali zaštititi. “Kad nastade velika svađa, poboja se zapovjednik da Pavla ne rastrgaju, te naredi da sîde vojska pa ga otme između njih...”

Kad je Pavao poslije razmišljao o kušnjama tog dana, počeo je strahovati da njegov postupak nije bio po volji Bogu. Je li možda pogriješio što je uopće došao u Jeruzalem? Nije li njegova velika želja za sjedinjenjem s njegovom braćom dovela do ovih katastrofalnih posljedica? Položaj koji su Židovi kao Božji narod imali pred nevjerničkim svijetom uzrokovao je kod apostola veliku tjeskobu. Kako će ovi neznabožački dužnosnici gledati na njih? Tvrde da su Jahvini štovatelji i svojataju svetu službu, a prepuštaju se slijepom, bezumnom gnjevu nastojeći uništiti i svoju braću koja se usuđuju razlikovati od njih u vjeri, i pretvaraju svoje najuglednije savjetodavno vijeće u mjesto svađe i divljeg meteža. Pavao je osjećao da je ime njegovog Boga osramočeno u očima ovih pogana.

Sad je bio u zatvoru; znao je da će njegovi neprijatelji u svojoj očajničkoj zloći pribjeći svim sredstvima da ga smaknu. Je li moguće da je njegovo djelo za crkve završilo i da će sada u njih ući okrutni vuci? Kristovo djelo jako je priraslo Pavlovom srcu i s velikom je tjeskobom mislio na opasnosti koje prijete rasutim crkvama, izloženima progonstvu upravo takvih ljudi kakve je sreo u Velikom vijeću. Uzne-miren i obeshrabren, plakao je i molio. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 258,259)

23. studenoga 2024.

Knezovi kao okrečeni grobovi

“Budi odvažan! Dakako, kao što si za me svjedočio u Jeruzalemu, tako ti treba svjedočiti i u Rimu.” (Djela 23,11)

U tom teškom času Gospodin nije bio ravnodušan prema svojem sluzi. On ga je sačuvao od ubilački raspoložene svjetine u hramskom dvorištu; On je bio s njim pred Velikim vijećem; On je bio s njim u vojarni i On se svojem vjernom sluzi objavio kao odgovor na ozbiljne molbe za vodstvo. “Sljedeće noći Gospodin se ukaza Pavlu i reče mu: ‘Budi odvažan! Dakako, kao što si za me svjedočio u Jeruzalemu, tako ti treba svjedočiti i u Rimu.’”

Pavao je dugo želio posjetiti Rim; silno je želio tamo posvjedočiti za Krista, ali je osjećao da su njegove namjere osujećene neprijateljstvom Židova. Nije mu palo na pamet, čak ni sada, da će tamo otići kao zatvorenik. Dok je Gospodin hrabrio svojeg slugu, Pavlovi su neprijatelji marljivo planirali da ga unište. “Kad nastade dan, Židovi skovaše urotu i obećaše, uz zaziv prokletstva na se, da neće ni jesti ni piti dok ne ubiju Pavla. Bilo ih je više od četrdeset koji su skovali tu urotu.” ...

Urotnici su došli “k svećeničkim glavarima i svećenicima te im reknu: ‘Tvrdo smo obećali, uz zaziv prokletstva na se, da nećemo ništa okusiti dok ne ubijemo Pavla. Zato vi sada zajedno s Velikim vijećem izrazite želju zapovjedniku da ga dovede k vama pod izlikom da želite pomnije ispitati njegovu stvar. A mi smo spremni ubiti ga još prije nego stigne k vama.’”

Umjesto da ih ukore zbog tako okrutnog plana, svećenici i knezovi rado su se s njima složili. Pavao je rekao istinu kad je Ananiju usporedio s okrečenim grobom.

Ali Bog se umiješao da spasi život svojeg sluge. Kad je doznao za zasjedu, sin Pavlove sestre “dođe i uđe u vojarnu te obavijesti Pavla. A Pavao dozva jednog stotnika te mu reče: ‘Ovoga mladića odvedi k zapovjedniku jer mu ima nešto saopćiti!’ Stotnik ga uze i odvede zapovjedniku i reče: ‘Sužanj Pavao dozva me i zamoli da ovoga mladića dovedem k tebi jer ti ima nešto kazati’”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 259,260)

30. studenoga 2024.

Hrabro držanje pred tužiteljima

“Preslušat ću te kada i tvoji tužitelji dođu.” (Djela 23,35)

Klaudije Lizija je ljubazno primio mladića, odveo ga nasamo i upitao: “Što mi imaš saopćiti?” Židovi se dogovoriše — odgovori mladić — da te zamole da sutra dovedeš Pavla u Veliko vijeće pod izlikom da pomnije ispitaš njegovu stvar. Ali ih nemoj poslušati, jer ga više od četrdeset ljudi iz njihova kruga čeka u zasjedi, koji su se obvezali, uz zaziv prokletstva na se, da neće ni jesti ni piti dok ga ne ubiju. I već stoje spremni i čekaju tvoj pristanak.’ Tada zapovjednik otpusti mladića i naredi mu: ‘Nikomu ne kazuj da si mi ovo otkrio.’”

Lizija je odmah odlučio da Pavla iz svoje sudske ovlasti preda ovlasti prokuratora [upravitelja] Feliksa. Kao narod, Židovi su bili u stanju uzbuđenosti i razdražljivosti pa su vrlo često izbijali nemiri. Daljnja prisutnost apostola u Jeruzalemu mogla bi izazvati opasne posljedice za grad i čak za samog zapovjednika. ...

Zapovjednik nije gubio vrijeme da se riješi Pavla. “Vojnici prema naređenju uzeše Pavla te ga noću odvedoše u Antipatridu.” Odatle su konjanici sa zatvorenikom nastavili put do Cezareje, dok se četiri stotine vojnika vratilo u Jeruzalem.

Zapovjednik jedinice predao je zatvorenika Feliksu i uručio mu pismo koje mu je dao glavni zapovjednik:

“Klaudije Lizija preuzvišenom upravitelju Feliksu pozdrav! Ovoga su čovjeka uhvatili Židovi i htjeli ga ubiti, ali sam ja, kada sam doznao da je rimski građanin, došao s vojskom i izvukao ga iz pogibli. Želeći točno saznati krivnju za koju ga optužuju, dovedoh ga u njihovo Veliko vijeće. Ustanovih da ga optužuju zbog prijepornih pitanja njihova Zakona, ali da nema nikakve krivnje koja zaslužuje smrt ili samo lance. A kad me obavijestiše da se sprema zasjeda protiv njega, odmah ga poslaha k tebi, pošto i njegovim tužiteljima dadoh do znanja da svoju tužbu protiv njega iznesu preda te. Budi zdravo!”

Nakon čitanja poruke Feliks se raspitao iz koje pokrajine zatvorenik dolazi, pa kad je čuo da je iz Cilicije, rekao je: “Preslušat ću te kada i tvoji tužitelji dođu.’ Nato zapovjedi da ga čuvaju u Herodovoj palači.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 260,261)

7. prosinca 2024.

U otpalom Izraelu nema sigurnosti

***“Danas se ovoPismo, koje ste čuli svojim očima, ispuni-
lo.” (Luka 4,21)***

U Pavlovom slučaju ovo nije bilo prvi put da je Božji sluga kod pogana našao utočište od zlobe onih koji su tvrdili da su Jahvin narod. U svojem bijesu protiv Pavla Židovi su dodali još jedan zločin nizu mračnih djela koja bilježi povijest tog naroda. Još su više otvrdnuli srca prema istini i učinili sigurnijom svoju propast.

Malo njih razumije puno značenje Kristovih riječi kad se u sinagogi u Nazaretu objavio kao Pomazanik. On je objavio svoju zadaću da tješi, blagoslivlja i spasi nesretnike i grešnike, a kad je u srcima svojih slušatelja vidio oholost i nevjeru, podsjetio ih je kako se u prošlosti Bog odvratio od svojeg izabranog naroda zbog nevjere i buntovnosti i objavio se neznabošcima koji nisu odbacili nebesko svjetlo. Udovica u Sarfati i Naaman Sirijac živjeli su prema svjetlosti koje su imali; zato su smatrani pravednijima od Božjeg naroda koji je otpao od Njega i žrtvovao načelo za udobnost i svjetovnu čast.

Krist je Židovima u Nazaretu iznio zastrašujuću istinu kad je izjavio da u otpalom Izraelu nema sigurnosti za vjernog Božjeg vjesnika. Oni ne žele prepoznati Njegovu vrijednost ni cijiniti Njegov rad. Dok su židovski vođe tvrdili da silno revnuju za Božju čast i dobro Izraela, oni su bili neprijatelji i jednog i drugog. Riječju i primjerom odvodili su narod sve dalje od poslušnosti Bogu — vodeći ga tamo gdje On nije mogao biti njihova obrana u dan nevolje.

Spasiteljeve riječi ukora upućene stanovnicima Nazareta vrijede u Pavlovom slučaju ne samo za nevjerne Židove, već i za njegovu braću u vjeri. Da su se vođe Crkve potpuno oslobodili osjećaja gorčine prema apostolu i prihvatili ga kao onoga koji je posebno pozvan od Boga da odnese Evandjelje neznabošcima, Gospodin bi im ga sačuvao. Bog nije odredio da Pavlov rad tako brzo završi, ali nije učinio čudo da djeluje protiv niza okolnosti izazvanih postupkom crkvenih vođa u Jeruzalemu.

Isti duh još uvijek dovodi do istih posljedica. Zanimarivanje i odbacivanje prednosti koje pruža božanska milost lišila je Crkvu mnogih blagoslova. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 261,262)

14. prosinca 2024.

Karakter tužitelja

“... A ne mogu ti ni dokazati ono zbog čega me sada optužuju.” (Djela 24,13)

Pet dana nakon Pavlova dolaska u Cezareju stigli su njegovi tužitelji iz Jeruzalema praćeni Tertulom, govornikom kojeg su uzeli za odvjetnika. Bilo im je odobreno brzo saslušanje. Kad je Pavao izveden pred skup, Tertul “poče optužbu”. Uvjeran da će laskanje imati veći utjecaj na rimskog upravitelja od jednostavnog izlaganja istine i pravde, lukavi govornik je svoj govor počeo pohvalama Feliksu.

Tertul se poslušio otvorenom laži, jer je Feliks po karakteru bio pokvaren i podao. O njemu se govorilo da je “svakovrsnim razvratom i okrutnošću vladao silom kralja, a imao narav roba” (Tacit, *History*, pogl. 5, dio 9). Oni koji su slušali Tertulove laskave riječi znali su da nisu istinite, ali njihova želja da se Pavla osudi bila je jača od ljubavi prema istini.

U svojem govoru Tertul je optužio Pavla za zločine zbog kojih bi, ako se dokažu, bio osuđen za veleizdaju vlasti. “Ustanovismo, evo, da je ovaj čovjek kuga,” izjavio je govornik, “da izaziva prepirke među Židovima po svem svijetu i da je kolovođa nazarejske sljedbe. On je pokušao i hram oskvrnuti.” Zatim je Tertul opisao kako je Lizija, zapovjednik jeruzalemskog garnizona, nasilno oteo Pavla Židovima kad su mu htjeli suditi prema crkvenom zakonu pa ih je tako prisilio da stvar iznesu pred Feliksa. ...

Feliks je bio dovoljno oštrouman da prozre raspoloženje i karakter Pavlovih tužitelja. Znao je iz kojih su mu pobuda laskali, a isto je tako vidio da nemaju čvrstih dokaza za optužbe protiv Pavla. Okrenuvši se optuženome, dao mu je znak da odgovori. Pavao nije trošio riječi na komplimente, već je jednostavno izjavio da mu je drago što se može braniti pred Feliksom s obzirom na to da je ovaj već dugo upravitelj i zbog toga dobro poznaje židovske zakone i običaje. U vezi s optužbama protiv sebe jasno je pokazao da nijedna od njih nije istinita. Izjavio je da ni u kojem dijelu Jeruzalema nije izazvao nemir niti je oskvrnuo Svetište. “Nisu me našli ni u hramu, ni u sinagogama, ni u gradu da s kim raspravljam ili uzrokuje strku naroda, a ne mogu ti ni dokazati ono zbog čega me sada optužuju.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 263,264)

21. prosinca 2024.

Neprijatelji Put nazivaju sljedbom

“Ja slijedim Put koji oni nazivaju sljedbom.” (Djela 24,14)

Priznavši da, slijedeći “Put, koji oni nazivlju sljedbom”, štuje Boga svojih otaca, ustvrdio je da je uvijek vjerovao “u sve što stoji pisano u Zakonu i Prorocima” i da u skladu s jasnim naukom Pisma gaji vjeru u uskrsnuće mrtvih. Zatim je izjavio da je oduvijek temeljno pravilo u njegovom životu imati “čistu savjest i pred Bogom i pred ljudima”.

Iskreno i otvoreno iznio je razlog svojeg posjeta Jeruzalemu i okolnosti uhićenja i suđenja: “Poslije više godina došao sam da donesem milostinju svom narodu i da prinesem žrtve. Upravo kad sam prinosio žrtve, našli su me već očišćena u hramu, ali bez strke naroda i bez buke. I to su me našli neki Židovi iz Azije. ... Trebalo bi da oni dođu preda te i tuže me ako imaju što protiv mene. Ili neka ovi ovdje sami kažu kakvu su krivnju našli na meni kad sam bio pred Velikim vijećem, osim ako se ne radi o ovoj jednoj riječi koju doviknuh stojeći među njima: Zbog uskrsnuća mrtvih vi me danas sudite!”

Apostol je govorio ozbiljno i očito iskreno; njegove su riječi bile uvjerljive. Klaudije Lizija dao je u svojem pismu Feliksu slično svjedočanstvo o Pavlovu ponašanju. Štoviše, Feliks je bolje poznao židovsku religiju nego što su to mnogi pretpostavljali. Pavlovo jasno iznošenje činjenica omogućilo je Feliksu da još jasnije razumije pobude koje su poticale Židove u pokušaju da apostola osude za zavodenje i izdajničko ponašanje. Upravitelj im neće pružiti zadovoljstvo da nepravedno osudi rimskog građanina niti će ga predati njima da ga pogube bez poštena suđenja. Ali Feliks nije poznao uzvišenije pobude od vlastitog probitka; njime je vladala ljubav za pohvalom i težnja za napredovanjem. Strah da ne uvrijedi Židove spriječio ga je da postupi pravedno prema čovjeku za kojeg je znao da je nevin. Stoga je odlučio odgoditi suđenje dok ne bude prisutan Lizija rekavši: “Kada dođe zapovjednik Lizija, riješit ću vašu stvar.”

Apostol je ostao sužanj, ali je Feliks zapovjedio stotniku koji je čuvao Pavla da se pobrine “da uživa olakšice i da nikom od njegovih ne brani da ga poslužuje”. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 264,265)

28. prosinca 2024.

Privatni razgovor o Kristu

“... Dozove k sebi Pavla te je slušao njegovo izlaganje o vjeri u Isusa Krista.! (Djela 24,24)

Nedugo zatim Feliks i njegova supruga Druzila poslali su po Pavla da u privatnom razgovoru čuju “njegovo izlaganje o vjeri u Isusa Krista”. Bili su spremni i čak željni da čuju te nove istine — istine koje možda nikad više neće čuti i koje će, ako ih odbace, biti snažan svjedok protiv njih u Dan Boga.

Pavao je smatrao da mu je ovo Bogom dana prilika i vjerno ju je iskoristio. Znao je da stoji u prisutnosti onoga koji ima vlast osuditi ga na smrt ili osloboditi, ali se Feliksu i Druzili nije obratio pohvalama i laskanjem. Znao je da će riječi koje im bude uputio za njih biti miris za život ili za smrt, pa je, zaboravljajući na sva sebična razmatranja, nastojao u njima pobuditi svijest o opasnosti u kojoj se nalaze.

Apostol je bio svjestan da Evanđelje postavlja zahtjeve pred svakoga tko sluša njegove riječi; da će jednog dana stajati ili čisti i sveti pred velikim bijelim prijestoljem, ili s onima kojima će Krist reći: “Odlazite od mene, zlotvori!” (Matej 7,23) Znao je da svakog slušatelja mora sresti pred nebeskim sudom i da će morati položiti račun ne samo za ono što je rekao i učinio, već i za pobude i duh svojih riječi i postupaka.

Feliksov je život bio toliko nasilan i okrutan da mu se rijetko tko usudio čak i nagovijestiti da njegov karakter i ponašanje nisu bez mane. Ali Pavao se nije bojao čovjeka. On je otvoreno iznio svoju vjeru u Krista i razlog te vjere, pa je tako mogao govoriti o vrlinama bitnim za kršćanski karakter kojih je oholi par pred njim bio potpuno lišen.

On je pred Feliksom i Druzilom uzdignuo Božji karakter — Njegovu pravednost, pravdu i jednakost te narav Njegova Zakona. Jasno je ukazao na dužnost čovjeka da živi trijezno i umjereno, da strasti drži pod nadzorom razuma u skladu s Božjim zakonom i da tjelesne i umne snage sačuva u zdravom stanju. Objavio je da će sigurno doći dan suda kad će svi primiti plaću prema djelima koja su učinili u tijelu... — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 265,266)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com